

E. O.

"La logique et son histoire d'Aristote à Russell", Robert Blanché, Paris 1970 : [recenzja]

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 18/1, 177

1973

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Widocznie nie można także było ujednoczyć, rzadko w świecie spotykanego stopnia naukowego docenta, raz podawano jako docent, innym razem jako dozent; czy pisząc „Nr” i „near Moscow”, jeśli chodzi o Dubną; nie ujednoczono także nazw politechnik czy angielskiej nazwy Polskiego Towarzystwa Fizycznego.

Spośród pomyłek o charakterze drukarskim — chyba błędny jest rok urodzenia prof. fizyki teoretycznej D. J. Blochinceva, nazwisko Van Smita zamiast pod V wydrukowano pod S, a słowo „Academician” wcale nie jest imieniem.

Na podkreślenie zasługuje udział w pracach redakcyjnych byłego współpracownika prof. Ludwika Wertensteina, Feliksa Lachmana, który pomagał przy tłumaczeniach z języka rosyjskiego.

WWA jest doskonałym źródłem informacyjnym o współczesnych badaczach zagadnień jądrowych, a jak już zaznaczyłem także i nasi uczeni w ostatnim wydaniu są licznie reprezentowani.

My niestety nie dysponujemy tego typu informacją, jak WWA czy *Wer ist Wer in der Atomforschung und Atomwirtschaft*, wydaną w NRF w 1961 r., poza *Informatorem Nauki Polskiej*, wydawanym przez Jerzego Kozłowskiego. Dlatego tym cenniejsze jest dla nas WWA wydane w Anglii.

Ignacy Stroński

NOTATKI BIBLIOGRAFICZNE

Robert Blanché: *La logique et son histoire d'Aristote à Russell*. Paris 1970 Librairie Armand Colin ss. 366.

Dzieło profesora uniwersytetu w Tuluzie R. Blanchégo *Logika i jej historia* obejmuje całość dziejów logiki nie tylko do Russella — jak głosi podtytuł — ale niemal do naszych czasów. Dwanaście rozdziałów książki można by podzielić na 3 części: pierwsze pięć przedstawia logikę starożytną, następne cztery zajmuje się rozwojem logiki klasycznej aż do końca XIX w., a trzy ostatnie — powstaniem i rozwojem logiki matematycznej.

Dla czytelnika polskiego najciekawsza jest część trzecia, autor bowiem poświęca tu sporo miejsca osiągnięciom polskim, opierając się przede wszystkim na pracach T. Kotarbińskiego (*Wykłady z dziejów logiki i Logika w Polsce*). Wymienia zatem Blanché Leona Chwistka jako jednego z twórców prostej teorii typów (s. 339), a obszerniej omawia wkład Jana Łukasiewicza, Stanisława Leśniewskiego i Alfreda Tarskiego jako głównych przedstawicieli „świetnej szkoły logicznej”, zwanej warszawską (s. 343, 345, 357 i inne). Rozpoczyna się zaś książka od przypomnienia bibliograficznego opracowania dziejów logiki, dokonanego w ostatnich latach XVI w. przez gdańskiego uczonego Bartłomieja Keckermanna.

Poważnym brakiem ładnie wydanej książki Blanchégo jest brak indeksów, a przede wszystkim indeksu nazwisk, co znacznie utrudnia korzystanie z dzieła.

E. O.

Zenon Ciesielski: *Zbliżenia skandynawsko-polskie. Szkice o kontaktach kulturalnych w XIX i XX wieku*. Gdańsk 1972 Wydawnictwo Morskie ss. 275, nlb. 2, ilustr.

Jeden szkic tej książki (*W katedrach uniwersyteckich i pracowniach uczonych*, s. 67—106) poświęcony jest historii slawistyki, a zwłaszcza polonistyki w Danii, Szwecji, Norwegii i Finlandii. Pierwsze naukowe zainteresowania Skandynawów Słowiańszczyzną datują się na przełom XVII i XVIII w. i związane są z postacią